

community

Novoapostolska Crkva širom svijeta

04/2018/HR

Okružni apostol Markus Fehlbaum u miru

Uvod:
Raznovrsni darovi

Služba Božja:
Ljubav je najveća među
njima

Crkvena nauka:
Molitva – neizostavna u
svim situacijama života

Novoapostolska Crkva
International

Raznovrsni darovi

Draga braćo i sestre u vjeri,

sve dok su ljudi skloni uspoređivati se s drugima, uvijek će isticati razlike: boju kože, socijalni položaj, nacionalnost, sposobnosti, imovinu. I za takvo uspoređivanje je vlastita pozicija često rado korišteno mjerilo: ono što je drugačije ističe se kao razlika, na to se gleda s nepovjerenjem, odvaguje se, pa čak i osuđuje.

Bog međutim ne pravi takve razlike. On ljubi onoga tko je kao on. Ali on ljubi i onoga tko je posve drugačiji od njega. Toj ljubavi nećemo biti na putu. Svi trebaju iskusiti ljubav Božju na isti način.

Osim toga želimo se zajedno boriti za Boga i s Bogom. Kao pozvani od Boga želimo mu služiti i radosno naviještati Evanđelje. Zato trebamo jedan drugoga. Potrebne su nam naše razlike. Potrebni su nam darovi našeg bližnjega, a njemu su potrebni naši darovi. Tako dolazimo do zaključka da su razlike još uvijek uočljive. Ali mi raznolikost ne doživljavamo više kao zapreku i ona za nas nije razlog za potcjenjivanje ili osuđivanje drugoga.

Svjesni da se svatko žrtvuje sa svojim drovima, razlike postaju prilikom, većom vrijednošću za sve. Kao udovi Kristova tijela želimo služiti jedan drugome. Unutar Crkve Kristove želimo svoje darove staviti u službu Isusu. Pritom osjećamo duboku zahvalnost prema svim kršćanima u prošlosti i sadašnjosti koji su od Boga primljene darove stavljali i stavljaju u službu Kristu i njegovoj Crkvi.

Darovi su veoma različiti. Svatko se zauzima sa svojim darovima, svojim snagama, bez želje za isticanjem samoga sebe – već uvijek iz ljubavi prema Bogu i bližnjemu.

Uz srdačan pozdrav
Vaš

Jean-Luc Schneider

Ljubav je najveća među njima

Iz Crkve u Bernu – Ostermündingen prenošena je služba Božja u sve zajednice tamošnjeg okruga

Prva poslanica Korinćanima 13, 13:

Sada ostaje vjera, ufanje i ljubav- to troje - ali je najveća među njima ljubav.

Srdačno dobrodošli na ovu posebnu službu Božju! Ujedno je ovo poseban dan koji će ući u povijest vašeg okruga, jer danas vaš okružni apostol odlazi u mir. Naravno da se ovdje ne radi o tome da slavimo i veličamo tog čovjeka. To nam je povod da dragome Bogu zahvalimo za sve što je taj čovjek u proteklih deset godina učinio za nas i zajedno s nama. Zahvaljujemo dragome Bogu za blagoslov koji nam je udijelio po djelovanju okružnog apostola i da je dragi Bog bio s njime kroz tih deset godina dok je djelovao kao okružni apostol. Znamo da smo sada na

na početku nove etape našeg puta prema nebeskoj domovini o čemu su pjevači upravo pjevali.

Svi mi znamo da povremeno valja dati svoj auto pregledati i provjeriti da li je sve u redu, kako bismo što sigurnije i pouzdanije mogli voziti. Uvijek je bolje spriječiti nego liječiti. Bilo bi sigurno uputno da ponekad obavimo i duhovnu provjeru kako bismo provjerili u kakvom su stanju sigurnosni uređaji u našoj duši. Otvorimo danas svoje srce djelovanju Duha Svetoga radi takve duhovne provjere! Je li sve u redu što se tiče naše sigurnosti u duhovnom životu? A što doprinosi sigurnosti kada je riječ o našem spasenju? Upravo ono što apostol Pavao navodi kao najvažnije točke: riječ je o vjeri, ufanju i ljubavi. Provjerio sam i uvjerio se da je prošlo veoma mnogo vremena otkako je neki Veleapostol služio uz tu biblijsku riječ. Svi mi znamo veoma dobro da su vjera, nada i ljubav važni. Ali, draga braćo i sestre, ovdje se doista radi o našem spasenju. Presudno je i važno za naše spasenje da u nama još ima vjere, nade i ljubavi, kako to Gospodin želi. Prva točka koju apostol Pavao spominje je vjera. Vjera je naravno krajnje važna, jer o njoj ovisi naše spasenje. Samo nas vjera može spasiti. Samo nas vjera može odvesti k Bogu. Jedino je vjera bitna. Sve ostalo je sporedno. Pavao je napisao da živimo u vjeri, a ne

u gledanju. To znači da čovjek mora vjerovati sve dok Gospodin ne dođe, sve dok plan spasenja ne bude dovršen. Njegov odnos prema Bogu temelji se na vjeri. Što je vjera? Vjera je jednostavno uvjerenje da postoji nešto što ne možemo vidjeti, što si ne možemo zamisliti. To je naprosto unutarnje uvjerenje da je tako, ali mi to ne možemo vidjeti ni zamisliti. To je obilježje vjere.

Važno je da si uvijek iznova dozivamo u svijest da nam je to potrebno činiti do kraja. U što vjerujemo? Vjerujemo da je Bog ljubav. To je

temelj kršćanske vjere: Bog je ljubav! Mi vjerujemo u trojedinoga Boga: Boga Oca, Boga Sina i Boga Duha Svetoga. To troje su potpuno jedno i prisno međusobno povezani. To je upravo definicija ljubavi. Ljubav je načelno taj odnos koji vladu u trojstvu između Oca, Sina i Duha Svetoga. Tri različite osobe su potpuno jedno. Ne može ih se razdvojiti, one su tijesno povezane. To je definicija ljubavi. Ne može je se razdvajati. Bog je ljubav. Vjerujemo da je Bog ljubav. Bog, trojedini Bog, je stvorio čovjeka: Napravimo čovjeka na svoju sliku i priliku! Bog je nakanio čovjeka smjestiti u taj odnos, u to zajedništvo. Čovjek treba isto tako imati udjela i u toj ljubavi. Čovjek je međutim bio neposlušan, odmetnuo se od Boga. Bog je međutim ljubav, čitavo njegovo djelovanje od početka ima za cilj da čovjeka vrati u to jedinstvo, da uspostavi odnos između sebe i čovjeka kako bi čovjek opet mogao živjeti u potpunom zajedništvu s trojedinim Bogom.

Vjerujemo u Isusa Krista. U svojoj je ljubavi Bog poslao na zemlju svog Sina, koji je postao čovjekom. Isus Krist nam je objavio narav, misli i volju Božju. To vjerujemo. Vidimo Boga, jer vidimo Isusa Krista a kada slušamo Isusa Krista, čitamo njegove riječi, to je riječ Božja i njegova volja. Vjerujemo u Isusa Krista, kojega je Bog u sv-

*Očekujemo vječnu slavu gdje ćemo zaboraviti sve svoje
patnje i sva svoja oskudijevanja*

-ojoj ljubavi poslao na zemlju i koji je prinio svoju žrtvu. To je put koji nam je Bog dao u svojoj ljubavi da bismo po njemu došli k njemu.

Vjerujemo u Boga, Duha Svetoga, koji iznova stvara. U svojoj je ljubavi Bog poslao na zemlju Duha Svetoga. Duh Sveti sada ostvaruje ljubav Božju da bi stvorio novi svijet. Najprije stvara novog čovjeka, donosi spasenje, on ostvaruje i dovršava Božji plan otkupljenja. Bog je danas prisutan na zemlji po Duhu Svetom i po njemu djeluje ljubav Božja. Po Duhu Svetom nastavlja ostvarivati plan Božji s konačnim ciljem da sve ljude dovede u zajedništvo s Bogom.

Vjerujemo u Boga koji je ljubav. Ljubav je odraz odnosa u Božjem trojstvu. Bog želi uvesti čovjeka u taj odnos te je zato u svojoj ljubavi poslao na zemlju Isusa Krista, Sina Božjega, koji je prinio svoju žrtvu. Vjerujemo da Bog danas u svojoj ljubavi i dalje djeluje po Duhu Svetom kojega doduše ne možemo vidjeti, ali njegovo je djelovanje Božje, ono je ljubav Božja. U to vjerujemo. Osim toga, vjerujemo da nam

je Bog u svojoj ljubavi dao Crkvu, službu i sakramente, i vjerujemo u obećanje koje je Isus dao i koje Duh Sveti održava u nama da će Gospodin opet doći i da će tada podići svoje kraljevstvo i novi svijet za sve ljude koji su ga nasljeđovali. U to čvrsto vjerujemo. Važno je da uvijek budemo toga svjesni. Vjera se napaja iz pouzdanja. Vjerujemo da je Bog ljubav, vjerujemo da ljubav Božja i nadalje djeluje i da želi čovjeku spasenje. Danas to više ne možemo

*Nećemo se obeshrabriti ni svojim
ni tuđim greškama i nedostacima!*

uvijek vidjeti. Premda ne možemo vidjeti, vjerujemo da nas Bog ljubi. Premda ne shvaćamo što Bog čini, pouzdajemo se u njega, jer vjerujemo da je Bog ljubav koja djeluje. Makar ponekad sve išlo u krivom pravcu, vjerujemo i imamo pouzdanja da je Bog onakav kakvim ga smatramo, da je onaj koji donosi spasenje i djeluje na spasenje svih ljudi. To je naša budućnost. Imamo pouzdanja u svemoć Božju; Bog je onakav kakvim ga smatramo. Vjerujemo u trojedinoga Boga, Isusa Krista, Duha Svetoga, vjerujemo i u Crkvu, u službu, u sakramente, u budućnost. Iz takve vjere raste pouzdanje. To je prva važna točka i naše spasenje ovisi o tome.

Pavao kao drugo spominje ufanje. Nada proizlazi iz vjere. Vjerujemo u Božji naum i čeznemo za njegovim ostvarenjem, očekujemo ga strpljivo i pripremamo se na njega. To je definicija naše nade. Kršćanska je vjera usmjerena prema budućnosti. Već sam prije dva tjedna u Washingtonu govorio o tome, jer sam zabrinut kada gledam na kršćanski svijet. Očito je da se vjere još ponegdje i nađe, ali ponestaje nade u budućnost, u vječni život, u prvo uskrsnuće i u kasnije spasenje u

novom svijetu za sve koji su prihvatili svog Gospodina. Postoji velika opasnost za sve kršćane da im vjera ostane još samo etika, pa postane nauka koja naučava etičke vrijednosti kako se bolje može organizirati zajednički život ljudi. To su etičke vrijednosti koje su veoma dobre, ali moglo bi ih se nadomjestiti i na drugačiji način. Gdje vjera nije povezana s budućnošću, ona prelazi u tradiciju ili moral, i ne donosi spasenje. To me doista zabrinjava i želim svima da se držimo nade.

Naša je vjera usmjerena prema budućnosti. Očekujemo da Bog ispuni svoje obećanje. Čekamo spasenje koje nam poklanja. Čekamo i na novi svijet. Svi koji su prihvatili Krista kao Gospodina u novom će svijetu naći spasenje. Nada se sastoji u tome da znamo da ono dolazi. Gospodin Isus je rekao da je kraljevstvo Božje već među nama. Već imamo neki predosjećaj. Pavao ovdje kaže da sada u ogledalu vidimo nejasno. Već naslućujemo vječnu slavu, dovršenje, premda je sve još veoma nejasno. Ali znamo da već postoji, da je u dolasku. Crkva koju nam je dao, je već tu, ali još nije dovršena, još je u razvoju. Spasenje koje želi pokloniti svim ljudima, već postoji, ali je još u dolasku, i ne možemo ga još vidjeti, ali ono sigurno dolazi, jer ga je Bog obećao. Spasenje će doći i mi se pripremamo na njega. To je nada, nešto već postoji i moguće je to donekle iskusiti, ali još nije dovršeno.

Crkva nije savršena, braća, službe nisu savršene, vjernici nisu savršeni, spasenje nije dovršeno, mir nije dovršen itd. Sve je u razvoju, u nastajanju. Uvjereni smo da će se sve to ostvariti i priremamo se za taj trenutak. Ta nam nada pomaže da ostanemo postojani, premda morali prolaziti kroz kušnje i ispite. Ostajemo čvrsto u nadi, isplati se, jer kraljevstvo Božje dolazi i mi ćemo ući u njega i u njemu ćemo naći vječni blagoslov i sreću. Čekaj, isplati se ostati vjeran!

Tu i tamo se susrećemo sa smrću i ljudi se tada obično pitaju što je pokojniku ostalo od nade. Nada međutim nadilazi smrt, ona ne nestaje. Smrt

Veleapostol Jean-Luc Schneider ispraćuje okružnog apostola Markusa Fehlbauma (slika lijevo) u zasluženi mir i imenuje Jürga Zbindena (slika desno) novim okružnim apostolom

nadilazi smrt, ona ne nestaje. Smrt joj nije zapreka. Čovjek treba ostati postojan u kušnji, jer smrt ne mijenja ništa u našoj nadi; sve je još u nastajanju, u dolasku! Bog nam je obećao da će dovršiti sve što je započeo. Sve dok čovjek u to vjeruje, nada se njegovom kraljevstvu. Ta nada živi u nama. Stoga se ne predajemo. Ako padnemo stotinu puta, stotinu puta ćemo i ustati. Idemo naprijed! Budući da imamo nade, čistimo se, borimo se protiv grijeha, trudimo se nadjačati grijeh i zlo i razvijati se u novom životu. Ne gubimo nadu! Nada će se ispuniti, stoga se valja pripremiti na taj trenutak. Promatramo svijet i vidimo nevolje, nepravdu, tešku sudbinu mnogih ljudi. Vidimo i ljude koji su se udaljili daleko od Boga. Mogli bismo se obeshrabriti i pitati se što Bog radi. Naš Bog djeluje po Duhu Svetom, on radi na svom planu spasenja svih ljudi. Jedino je važno djelovanje Božje koje se ostvaruje po Duhu Svetom. On će djelovati sve do kraja. Isplati se i dalje služiti Gospodinu i žrtvovati se za njegovo djelo i sudjelovati u njemu jer plan ide dalje i ništa ga ne može zaustaviti. To je nada. Znamo da će taj plan biti dovršen i očekujemo trenutak njegovog dovršenja. Čeznemo za njim i pripremamo se na njega. Strpljivo čekamo i borimo se protiv grijeha. Isplati se služiti Gospodinu, prinostiti žrtve. Isplati se žrtvovati se za njegovo djelo, jer nam je poznat kraj povijesti.

Na kraju slijedi još jedna točka. Donekle neobično! Pavao spominje najprije vjeru, potom nadu, a tek zatim ljubav. Obično je redosljed drugačiji, i to ima svoje razloge, jer ako je vjera čvrsta, ako je nada na prvom mjestu, onda naravno raste i ljubav. Vjera

nam govori da nas Bog ljubi, da ljubi sve ljude. On nam daje da iskusimo ljubav, da je razumijemo. Nada nam pokazuje što će nam dragi Bog sve dati. Iz te nade izrasta protuljubav. Budući da nas Bog toliko ljubi, ljubimo i mi njega. Ali ta ljubav dolazi iz vjere. Bez vjere ta ljubav ne bi bila moguća. Moramo vjerovati da je Bog ljubav. Premda ne vidimo, premda ne razumijemo, premda si ne možemo zamisliti, mi vjerujemo i očekujemo i iz svega toga izrasta ta ljubav. Pavao kaže da vjera postaje učinkovita u ljubavi. Kako vjera bez nade ne vrijedi mnogo, tako je i vjera bez ljubavi mrtva vjera. Ljubav je mjerilo kojim se mjeri vjera. Presudna je, dakle, vjera, ali da bi ocijenio tu vjeru, Bog glada na ljubav. Gdje istinski ima vjere, tu ima i ljubavi, ljubavi prema Bogu. Kako se pokazuje ta ljubav? Sâm Gospodin Isus je rekao: Tko mene ljubi, vrši moje zapovijedi. Tko mene ljubi, sluša moje riječi. Mnogi ljudi, pa čak i mnogi kršćani imaju neku drugu predodžbu o ljubavi. Riječi su Isusa Krista da se u tom pogledu međutim ništa ne može mijenjati. Isus je definirao što je ljubav. Vjera se mjeri ljubavlju. Tko mene ljubi, vrši moje zapovijedi. Imamo li još uvijek žarku želju živjeti prema Božjim zapovijedima, imamo li tu pravu želju ravnati se prema zakonu Božjem i svoj život tako organizirati? Tko mene ljubi, vrši moje zapovijedi. Ako znamo da je vjera važna i da Bog vjeru mjeri prema ljubavi i definira ljubav prema vjerskoj poslušnosti, onda ljubav nije tako ugodna.

Druga zapovijed koju nam je dao je zapovijed ljubavi prema bližnjemu: ako imamo te nade, Bog nam je obećao da ćemo ući u zajedništvo s njime za

kojim čeznemo i na koje se pripremamo. Što znači pripremati se? Pripremamo se na zajedništvo s Bogom i to tako da već danas budemo jedno s Bogom, da njegove misli, njegov duh postane naša misao i naš duh. Kakav je Isusov duh? On ljubi mog bližnjega kao što ljubi i mene. Budući da imamo tu nadu i da čeznemo za budućnošću, za zajedništvom s Bogom, već se danas tome prilagođavamo. Nastojimo i trudimo se usvojiti Isusov način razmišljanja. Isus Krist je Bog, Bog je ljubav, on ljubi mog bližnjega i tako se sve stapa u jedno. Rastem u ljubavi, jer imam nade, očekujem zajedništvo, pripremam se na zajedništvo s Bogom. Bog je ljubav pa moram i ja biti ljubav. Zbog toga je ljubav neizmjerljivo važna. Vjera je, dakle, odlučujuća za naše spasenje, iskazuje se u nadi i mjeri se prema ljubavi.

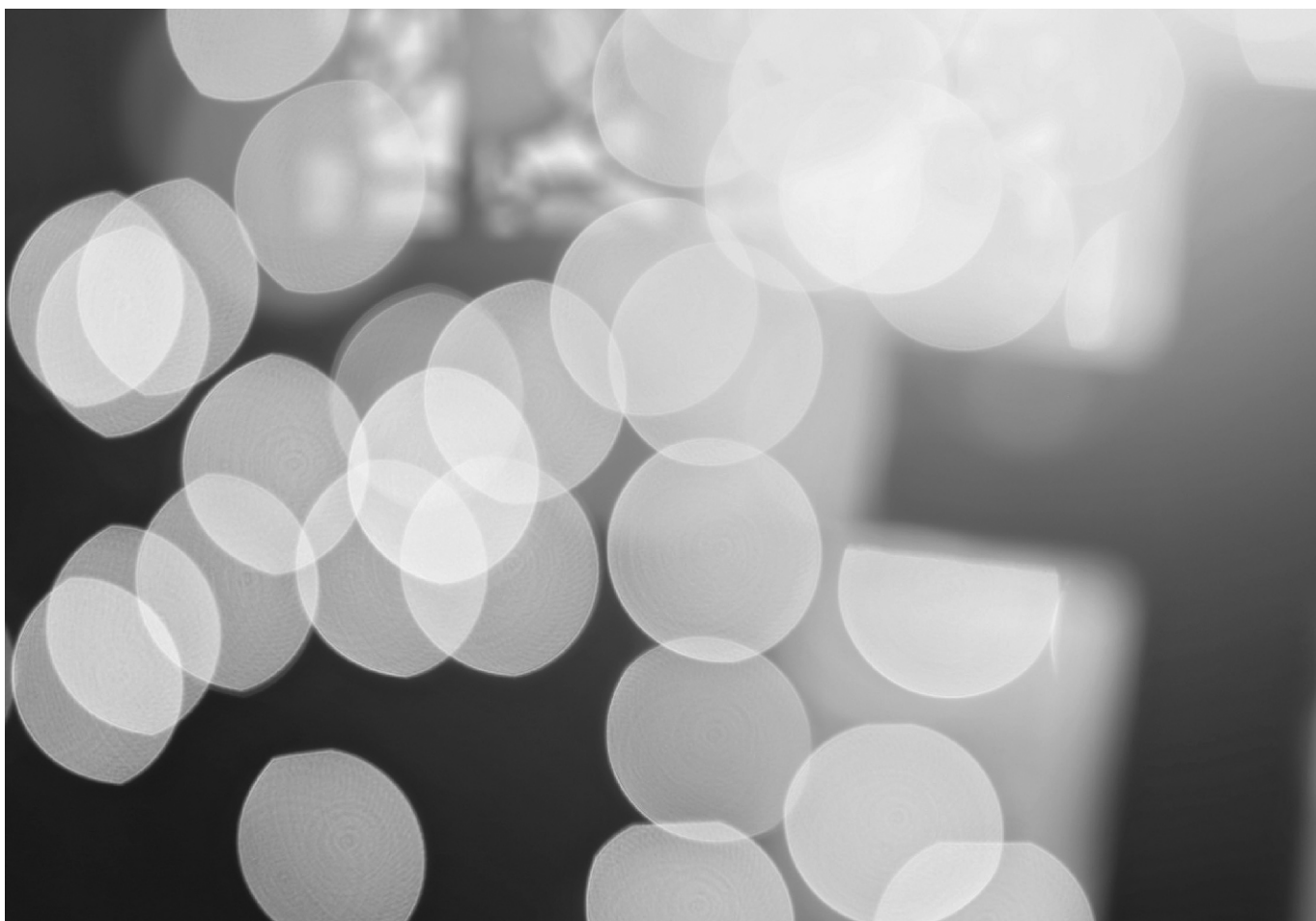
Sada želim zaključiti: Pavao kaže da ostaju vjera, nada i ljubav. To su osnovni principi, ali ljubav je najveća među njima. Pavao ne kaže da je ljubav najvažnije, nego da je najveća. I to objašnjava time što će vjera jednom prestati. Kada prođe vrijeme vjere, tada ćemo gledati u Onoga u koga smo vjerovali. Tada vjera prestaje. Danas još možemo tu i tamo doživjeti vjeru. Taj nas doživljaj učvršćuje u našoj vjeri. Kada budemo kod njega, nećemo više trebati vjerovati, tada će sve biti jasno. Nada – znači da očekujemo nešto i u tom pogledu imamo predokus u Svetoj večeri, u zajedništvu. Lijepo je ako možemo doživjeti kakvo može biti zajedništvo s Bogom, ali to je tek nagovještaj, slutnja. Jednom će Bog međutim ispuniti svoje obećanje i tada nam nada više neće biti potrebna. Tada ćemo živjeti u nekoj novoj stvarnosti. Ljubav možemo već danas iskusiti na svakojake načine, ali ona neće nikada prestati. A zašto? Vraćam se na početak. Tada ćemo ući u bliski odnos s Bogom, a taj novi odnos je ljubav. Ako uspjemo, ako dođemo do cilja, živjet ćemo u ljubavi Božjoj, imat ćemo prisno zajedništvo s Bogom, bit ćemo potpuno jedno s njime, bit ćemo mu blizu i nitko nas neće moći odvojiti od njega. To je ljubav! Ljubav, dakle, ne prestaje nikada; kada budemo živjeli u zajedništvu s Bogom, ona će biti savršena. Što je s

ljubavlju prema bližnjemu? Ni ona ne prestaje nikada i ona će tada biti savršena, jer ćemo biti u svadbenoj dvorani i u novom svijetu! Ljudi će tada živjeti u novim odnosima, svi će biti puni ljubavi Božje. U toj bliskoj vezi s Bogom je i odnos među ljudima posve drugačiji. Sve grešno će nestati, sve ljudsko će nestati. Ljudi će biti usmjereni prema Bogu, Bog će biti sve u svemu, odnos među ljudima bit će božanski odnos koji se temelji na ljubavi Božjoj. Cilj cjelokupnog događanja je vječna ljubav, da vječno živimo u zajedništvu s Bogom, i da odnos među ljudima bude slika odnosa u Trojstvu. Odnos među svim ljudima temeljit će se na ljubavi. To je naša budućnost!

To je nekoliko misli o ova tri središnja pojma: o vjeri, ljubavi i nadi. Bilo bi dobro i korisno kada bismo o tome malo razmislili. Što zapravo vjerujem? U što vjerujem? Vremenom se podiglo mnogo prašine i ljudi ponekad zamijenjuju vjeru s nečim drugim, s tradicijom, navikom i običajem. Uđimo u bit stvari! Što vjerujemo, u što zapravo vjerujemo? Iz toga proizlazi nada i ljubav. Bez nade je naša vjera mrtva, a mjeri se prema našoj ljubavi. Cilj je da nas ljubav Božja prihvati, nas i sve naše bližnje. To je naša želja, to je naš cilj. Amen.

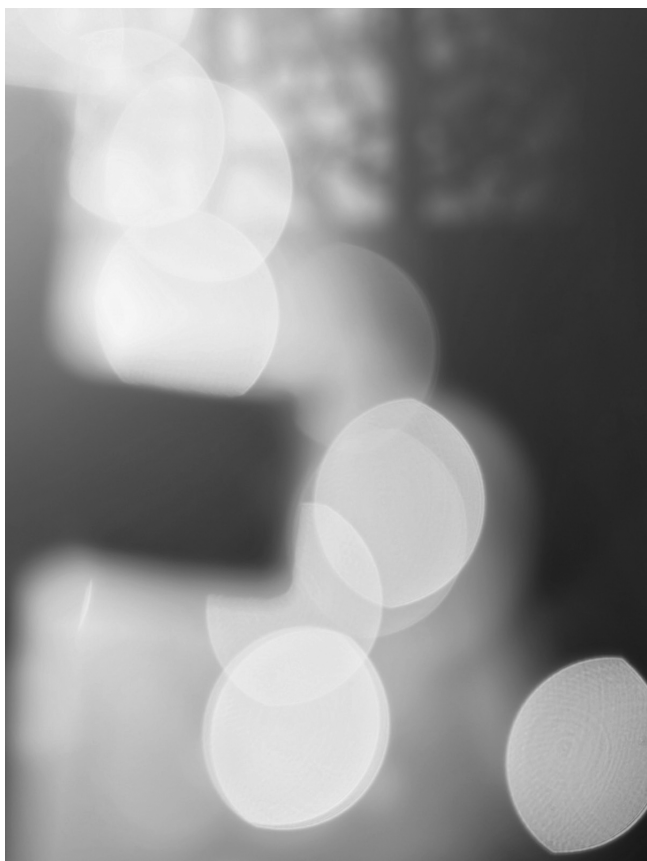
TEMELJNA MISAO

Vjera, nada i ljubav su temeljne i ravnomjerno nužne za spasenje. Vjerujemo da je Bog ljubav i pouzdajemo se u njega. Ta vjera rađa nadu i ljubavlju. Strpljivo očekujemo otkupljenje i aktivno se pripremamo na taj trenutak. Uzvraćamo ljubav Božju tako što vršimo njegove zapovijedi i ljubimo po Isusovom uzoru.

Molitva-neizostavna u svim situacijama života

Zašto molimo? Što uopće molitvu čini molitvom?
Što je potrebno za aktivan molitveni život? Misli o
razgovoru s Bogom – iz pera našeg Veleapostola.

Kada se govori o molitvi, ljudi najprije pomisle na molitve unutar službe Božje. Značajni elementi molitve su klanjanje, zahvala, prošnja i zagovor. Molitve koje se izgovaraju na službi Božjoj nisu izraz zahvale, prošnji i briga predvoditelja službe, nego izražavaju ono što tišti cjelokupnu zajednicu. Javna molitva na službi Božjoj ukazuje sudionicima službe Božje na važnost privatne molitve za vjerski život. Molitva na službi Božjoj treba ohrabriti vjernike da i sami mole, i to ne samo u teškim situacijama, kada se više ne vidi izlaz i kada ih obuzme očaj, već u svim situacijama života.

Izraz vjere i zajedništva

Molitva je značajan izraz zajedništva između Boga i čovjeka. U Katekizmu možemo s tim u vezi pročitati sljedeće: „U molitvi vjernik osjeća da je

Bog prisutan, da ga sluša i da mu odgovara“.

Kod mnogih međutim osobna molitva, što tradicionalno nazivamo molitvenim životom, pada često u drugi plan. Potrebno je stoga uvijek se prisjetiti mogućnosti za molitvu. Osim toga trebali bismo, ako smo odgovorni za vjerski odgoj djece, redovito moliti s njima kako bi saznali da molitva ne spada samo na službu Božju nego i u svakodnevni život.

Kada molimo, onda to treba ponajprije biti izraz naše vjere, jer je bez vjere besmisleno zazivati Boga i tražiti odgovor od njega. Vjernik međutim zna da se Bogu može uvijek obratiti i očekivati odgovor. Čovjek je Božje stvorenje, njegova slika i prilika i stoga je on taj kome se Bog obraća.

Tko koristi mogućnost za molitvu, uvjeren je da je Bog njegov sugovornik koji sluša i odgovara. Iskustvo nas dovodi do toga da doživljavamo i prepoznajemo Boga, da se on zanima za čovjekove probleme i poteškoće i da ga prati na njegovom putu. Tako je molitva i izraz unutarnjeg stava kojemu je svojstveno da se pouzda u Boga.

Tko moli treba znati koji su elementi sastavni dijelovi molitve. O tome govorimo u nastavku.

Unutarnji i vanjski stav

Molitvu treba najprije pratiti određen izraz i govor tijela: na primjer sklopljene ruke, da bi se i na taj način signaliziralo da se ne bavimo ničim drugim nego da smo usredotočeni na razgovor s Bogom i da smo sve ostalo „zanemarili“. Čovjek koji za vrijeme molitve kleči pokazuje da se ponizuje pred Bogom, da ga slavi kao Svemogućega, Uzvišenoga i Milosrdnoga, čijoj se brizi potpuno predaje. Zatvorene oči kod molitve pomažu da nam dok razgovaramo s Bogom ništa ne odvlači pažnju.

Već po izvanjskom držanju postaje, dakle, jasno da se molitelj želi sasvim posvetiti Bogu. Molitva proizlazi iz neposredne čovjekove potrebe da se obrati Bogu da mu zahvali za sve što je primio te da ga moli za potporu i pomoć. U molitvi je čovjek uvijek onaj koji prima, čak i kada se, kao Isus u Evanđelju po Luki 22, 44, bori s Bogom ili izlazi

Bogom ili izlazi pred njega s nekim zahtjevom. Čovjek je onaj koji moli, a Bog je onaj koji daje i odobrava. U molitvi se na kraju krajeva radi o milosti i spasenju, za čime čovjek teži i koje mu Bog može udijeliti.

U molitvi je samo Bog sugovornik. To vrijedi za zajedničku molitvu i za molitvu na službi Božjoj. Molitelj se ne obraća prisutnima, nego Bogu. Stoga molitva nije ni monolog ni razgovor sa sumoliteljima. Tko se u molitvi povjerava Bogu, doživjet će da ga Bog ljubi i da brine o njemu kao otac koji u najrazličitijim situacijama života daje snagu i donosi okrepu.

Ako priznajemo Boga, Oca, kao Stvoritelja, Isusa Krista kao Otkupitelja i Duha Svetoga kao Novostvoritelja, onda ćemo to u molitvi i iskusiti. Tako će naše priznavanje i vjerovanje s jedne strane postati dijelom našeg života, a s druge strane će nam klanjanje, zahvala, prošnja i zagovor razotkriti narav Božju. Stoga je molitva značajan izvor neposredne spoznaje Boga.

Vratimo se već spomenutim aspektima koji podjednako sačinjavaju javnu i privatnu molitvu:

Klanjanje

Molitva je prije svega klanjanje – sve božansko što doživljava kao svemoguće, veličanstveno, tajanstveno i uzvišeno ispunja čovjeka strahopoštovanjem i ujedno ga fascinira. Klanjanje prethodi prošnji i zagovoru. Klanjati se treba prije svega Bogu, jer on nadilazi sve što čovjek može neposredno iskusiti i jer mu nema granica. Dok se klanja, čovjek je ispunjen stahopoštovanjem prema Božjem veličanstvu koje se izražava i riječima svetost, svemoć i vječnost. U Starom kao i u Novom savezu ima mnogo primjera klanjanja: „Dođite, prignimo koljena i padnimo nice, poklonimo se Gospodinu koji nas stvorio!“ (Psalam 95, 6). U Otkrivenju 4, 10. 11 govori se o gestama i riječima klanjanja: „... padala bi dvadeset i četiri Starca pred onim koji sjedi na prijestolju i poklanjali bi se onome koji živi u vijeke vjekova, i odlagali bi svoje krune pred prijestoljem govoreći: Dostojan si, naš Gospodine i naš Bože, da primiš slavu, čast i moć, jer si stvorio sve: sve tvojoj volji duguje postojanje i stvaranje.“

U Starom je zavjetu jedini legitimni objekt klanjanja Bog Izraela koji je ujedno stvoritelj svemira. Novi zavjet obrazlaže da Isusu Kristu i Duhu Svetom isto tako dolikuje klanjati se kao Bogu, Ocu. On je uskrsl i uzvišeni Gospodin kojem se treba klanjati. Duhu Svetom se valja klanjati kao prisutnosti Božjoj i Novostvoritelju.

Krajnji je cilj da se svi ljudi i narodi kao i sve vidljive i nevidljive sile svijeta klanjanju jednome Bogu (Izaija 45, 14; Zaharija 14, 9.16; Psalam 96-7-9; Ivan 4, 20-24). Uskrsl Isus Krist je ujedno i uzvišeni Gospodin kojem se treba klanjati i kojem se klanja. Ono što je u Starom zavjetu rečeno o Bogu, sada se prenosi i na Krista (Fil 2, 9-11). O uzašašću Isusa Krista postaje posve jasno da priliči klanjati mu se: „Oni padoše ničice pred njim pa se zatim s velikim veseljem vratiše u Jeruzalem“ (Luka 24, 52).

Zahvala

Zahvala proizlazi iz uvjerenja da je čovjekov cjelokupni život određen odnosom prema Bogu. Tko zahvaljuje, zahvaljuje ponajprije za sebe samoga, za svoj život, bez obzira da li je prema ljudskim mjerilima uspješan ili nije. U toj zahvali dolazi do izražaja da je Bog stvorio svijet i da ga održava i da se čovjek smatra dijelom tog svijeta.

Iskustvo zaštite, pratnje i milosrdnog obraćanja potiče čovjeka na zahvalnost. Svoju zahvalnost izražava svjestan da svoj život i životne okolnosti ne zahvaljuje nekom slučaju nego da ih je odredila Božja dobrota i zaštita.

Prošnja

Ponekad se čini da je molitva prije svega prošnja; i molitva Očenaš koju nas je naučio sam Isus sadrži mnogo prošnji. Obraćanje Bogu prošnjama jasno poručuje da je Bog onaj kome se čovjek može obratiti u svim situacijama života. Molitelj ugrađuje u molitvu svoju vlastitu situaciju. Tko moli Boga za nešto, prepoznaje u njemu pomagatelja i davatelja života. U molitvi čovjek osjeća da je Bog milosrdan i da mu je naklonjen. Prepoznaje ga kao onoga koji ispunjava prošnje i štiti. Molitva se temelji na saznanju da se Bog obraća svom stvorenju i da ga ljubi.

Bog nije daleko i nije ravnodušan prema svojim stvorenjima, već ih prati i štiti. Želi da steknu spasenje i vječni život.

Zagovor

Zagovor proizlazi iz saznanja da vjernik ne živi svoju vjeru sam, nego u zajedništvu s drugim vjernicima. Osim toga, molitelj zna da je stvoren na sliku i priliku Božju, da je povezan s drugim ljudima – jer su i oni stvoreni na sliku i priliku Božju – i da se zajedno s njima nalazi u zajedništvu stvorenja Božjih.

Zagovor je osim toga i posljedica zapovijedi ljubavi prema bližnjemu. Prošnja da Bog sačuva

druge ljude, da ih štiti i da im dade spasenje, čuva vjernika pred opasnošću da poželi spasenje samo za sebe.

Sažetak

Sve što čovjeka pokreće i što se odigrava u njegovom srcu, osobne nevolje i želje i nevolje i želje drugih dio su molitve. Isto tako i strahovi i radosti, zdrav i bolestan život, i život na samrti, ljepota prirode i čovjekova življenja u zajedništvu i požrtvornosti, ali isto tako i ono tajanstveno, ono razorno što čovjek nanosi prirodi i drugim ljudima pripada u molitvu. Molitva je, dakle, neizostavna da bi život bio određen vjerom i nasljedovanjem.

Obavijest o održavanju službi Božjih u Hrvatskoj možete dobiti na telefon 01/60 500 40
10000 Zagreb, Starotrnjanska 28 E-mail:novoapostolskacrkva-rh@zg.ht.hr www.nacrkva.hr
SRDAČNO DOBRODOŠLI